

TAVASZ LESZ, CORINA... VAGY INKÁBB TÉL?

Fischer Botond: *Tavaszi lesz, Corina*

■ „Ez a könyv nem fog elkényeztetni, nem lesz a barátod, nem lesz tőle jobb kedved, viszont lehet, hogy tud úgy működni, mint egy izgalmas zenei album [...] ami levisz a mélybe, de zeneileg úgy van megcsinálva, hogy bár nem kellemes, de sokat tud nyújtani” – mondja a szerző egy a *Transindex* számára készült interjúban. Fischer Botond kötete százoldalnyi, olvasóját nem kímélő valóságábrázolás, amelynek húsz rövidprózája különböző sorokat, élethelyzeteket, személyiségeket mutat be, igyekezve minél pontosabban ábrázolni azok környezetét. A történetek függetlenek egymástól, a könyvbeli sorrendjüktől eltekintve is olvashatjuk őket, csak néhány közös pont fedezhető fel bennük: a helyszínek, Nagykároly nagyon sokszor megjelenik, és vannak szereplők, akik több történetben is előfordulnak. Az idő és környezet, valamint az emberek hitelesebb ábrázolásáért Fischer Botond a nyelvre alapoz, amelynek identitásképző szerepe van a kötetben: megjelenik a svábok és magyarok ellentétének kifejezőeszközeként, valamint azokban a történetekben is hangsúlyos, ahol a szerző ún. tájszólásban beszéltet egyes szereplőket. A rövidprózák mind egyes szám, első személyben vannak írva, ezáltal a történetek szubjektívebbnek tűnnek, és talán nagyobb érzelmi hatásuk van az olvasóra.

A kötet két fő részre, két nagy fejezetre tagolódik: *Any a zsebben* és *Black Hole Sun*. Az első rész tizenkét történetet foglal magába, a második rész nyolcat. Az *Any a zsebben* nyitó-története egy elzárt kis faluban játszódik, szereplői tájszólásban beszélnek,

és életük szerves részét képezik a *zódasszonyok*, akik miatt mindenki néha ember, néha pedig gyönyörű szájharmonika. Ebben a részben történelmi pillanatok villannak fel Nagykároly és környéke életéből, a svábok és a magyarok kapcsolatáról. Családok tűnnek fel, alkoholista apák, naiv gyerekek, idősek, fiatalok, szerelmek. Minden novella megrendítő és kicsit mellbevágó, hiszen olvasásuk után egyfajta szálnalmat érzünk a saját világunk iránt, de ugyanakkor minden történet valamilyen módon megindít. Egy olyan világot tárnak elénk, amely a peremet mutatja be, egy elzárt világot, amelynek megvannak a saját mítoszai (zódasszonyok), hagyományai (generációról generációra szálló húslevesrecept) és személyiségei a maguk furcsa szokásaival és tárgyaival. A második rész teljesen más jellegű, olyan érzésünk lehet, mintha egy más könyvet kezdenénk el olvasni. Dzsesszről, rockról, drogokról ír, és rengeteg erotikát fűz bele történeteibe. Kendőzetlenül és páratlan precizitással ír le érzéseket, viszonyokat, erotikus jeleneteket. Emberek furcsaságai, rögeszméi vannak megjelenítve, amelyek előtt sokszor értetlenül állhatunk. A kötet zárótörténete, a *Hat Július* alcímekkel ellátott kisebb történeteket tartalmaz – egy olyan embert mutat be, aki különleges módon viszonyul a dolgokhoz, azt is átgondolja, hogyan eszi a tojást, és csak azért eszik lágy tojást, mert tetszik neki a tányérszett. A két kötet között mintha egy híd lenne, múlt és jelen között, az első rész a történelmi pillanatokra emlékeztet, a második rész pedig olyan, mintha a saját jelenünkbe repítene, és

egy helyen találánánk magunkat a megtált hallgató, betépett alakokkal, akiknek már csak tizenöt évesen járt az eszükben a szerelem, azóta csak a szeretkezésre gondolnak. A könyv zárótörténete tulajdonképpen kivetíthető az egész kötetre, amelynek novellái életünk ugyanezen érthetetlen és nem mindennapi dolgait dolgozzák fel, a felesleges idegeskedéseket (fiának papírsárkányt készítő apa), a buta félelmeket (a férfi, aki nem eszik más rántottájából), a haszontalan vágvakat, meg nem valósult álmokat, a kudarcba fulladt terveket, elképzeléseket és mindent, amit csak bele lehet sűríteni egy százoldalas könyvbe a hétköznapi emberek életéből.

A novelláskötet első olvasásra öszszevisszának tűnhet, de ha jobban átgondoljuk, a történetek által valójában ugyanazt járjuk végig, de mégis másho-

va érkezünk. Végigjárunk zárt, elszigetelt tereket, beleláthatunk az itt élő emberek életébe, és láthatjuk, hogy az ilyen terek hogyan befolyásolják a gondolkodásukat. Elgondolkodhatunk rajta, hogy ha elmúlt napjainkat háromszoros sebességen, gyorsított felvételen pörgetnénk le, hány másodpercnyi pillanat lenne, amire azt mondanánk, azt megérte megélni? Hiszen órákat töltünk olyan dolgokkal, amik visszanezve annyira értelmetlenek. Másokat bántunk, buta dolgoktól félünk, nem következetes döntéseket hozunk, vagy mások döntései miatt rágódunk, közben pedig elfelejtjük a legfontosabbat. Mert teljesen mindegy, hogy nyolcvan vagy tizennyolc évet éltünk, hol éltünk, milyen nyelven beszéltünk, ha közben elfelejtettünk embernek maradni.

Rabocskai Zsófia

